

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 203/04-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť I. N., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ž., ktorou namietal porušenie jeho základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Trnava a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom bývalého Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. N. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2004 doručená sťažnosť I. N., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v súvislosti s výkonom trestu

odňatia slobody uloženého mu rozsudkom bývalého Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995.

Sťažovateľ bol uvedeným rozhodnutím uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b) a ods. 3 Trestného zákona, trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona a trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 234 ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 35 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať a pol roka so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že na základe ustanovenia čl. III bodu 3 zákona č. 183/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 249/1994 Z. z. o boji proti legalizácii príjmov z najzávažnejších, najmä organizovaných foriem trestnej činnosti a o zmenách niektorých ďalších zákonov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 58/1996 Z. z. (ďalej len „zákon č. 183/1999 Z. z.“), podľa ktorého: *„Trest odňatia slobody uložený pred 1. septembrom 1999 za trestný čin, ktorý sa bude po 1. septembri 1999 posudzovať ako miernejšie trestný, súd pomerne skráti; pritom prihliadne na vzájomný pomer trestnej sadzby ustanovenej na pôvodný trestný čin a sadzby ustanovenej na miernejšie trestný čin. Podľa rovnakých zásad postupuje, ak za taký čin a zbiehajúci sa iný trestný čin bol uložený úhrnný alebo súhrnný trest. (...)“*, mu mal byť trest uložený právoplatným rozsudkom Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995 pomerne skrátený, a to s ohľadom na *„zmenu výšky minimálnej mzdy“*, násobkom ktorej je okrem iného definovaná škoda veľkého rozsahu ako zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 243 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého bol sťažovateľovi (s použitím ustanovenia § 35 ods. 1 Trestného zákona) vymeraný úhrnný trest. Podľa sťažovateľovho názoru by sa zmenou výšky minimálnej mzdy jeho skutok *„posudzoval ako miernejšie trestný a to ako tr. čin v zmysle § 234 ods. 1, 2 písm. b) so značne miernejšou tr. sadzbou a to v rozpätí 5 – 12 rokov“*.

Sťažovateľ následne uviedol: „I napriek tomu, že v zmysle znenia tohto čl. III mi trest skutočne bol uložený pred 1. 9. 1999 ako i to, že po 1. 9. 1999 sa tento tr. čin posudzoval ako miernejšie trestný (o 1/3), tento trest mi nebol pomerne skrátaný.

Keď som v decembri 2002 podal v tejto veci sťažnosť pre porušenie zákona na Generálnu prokuratúru, tak po roku (december 2003) mi prišla zamietavá odpoveď, že moja sťažnosť je nedôvodná nakoľko čl. III zák. 183/1999 Z. z. sa nevzťahuje na môj prípad. (...)

Podotýkam, že tento trest zatiaľ nie je vykonaný. (...)

Vzhľadom k tomu, že momentálne nemám žiadne finančné prostriedky a taktiež nevlastním žiadne veci hnutel'né ani nehnuteľné, žiadam, aby mi bol pridelený obhajca zo zákona, ktorý by ma zastupoval pred ústavným súdom SR. “

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 a v § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd preto listom z 25. februára 2004 vyzval sťažovateľa na jej doplnenie predložením kópie rozsudku Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995, kópií všetkých podaní sťažovateľa týkajúcich sa jeho žiadosti o pomerné skrátenie uloženého trestu odňatia slobody, ako aj kópií súdnych rozhodnutí a stanovísk prokuratúry v uvedenej veci. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 13. apríla 2004, v prílohe ktorého ústavnému súdu predložil kópiu rozsudku Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995, kópiu svojho podnetu z 25. novembra 2002 adresovaného generálnej prokuratúre a kópiu odpovede generálnej prokuratúry v uvedenej veci (list č. k. IV Pz 949/02-34 z 13. novembra 2003), v ktorej sa okrem iného uvádza: „Vami uvádzaný čl. III ods. 3 zák. č. 183/99 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. 9. 1999 rieši prípady tých trestných vecí, v ktorých bol uložený trest odňatia slobody pred týmto dátumom za trestné činy, ktoré po tomto dátume sú miernejšie trestné. Inými slovami týka sa to tých trestných činov, ktorých trestná sadzba sa po 1. 9. 1999 znížila a preto sa dáva

súdu pokyn na pomerné skrátenie skôr uloženého trestu. To však nie je Váš prípad. Skutočnosť, že v čase účinnosti zákona č. 183/1999 Z. z. číselné vyjadrenie kategórie škôd v zmysle § 89 ods. 13 Tr. zák. bolo podstatne vyššie než v čase, kedy došlo k Vami spáchanému trestnému činu (1993) a jeho posúdenie súdom (23. 8. 1995) nie je rozhodujúce na právnu kvalifikáciu činu, ktorý ste spáchali v r. 1993 a tieto prípady novela Trestného zákona z r. 1999 ani neriešila.

Zákonne preto postupoval Okresný súd v Trnave, keď rozhodnutím z 21. 12. 1999 Vás po vykonaní 2/3 trestu podmiennečne z výkonu trestu prepustil, pričom vychádzal z celkovej výmery trestu 8 ½ roka, pretože rozhodnutím prezidenta SR č. 5111/97-72-4026 z 24. 2. 1998 Vám bola podľa § 366 ods. 1 Tr. por. Udelená milosť a podľa čl. 102 Ústavy SR Vám bola odpustená časť trestu vo výmere 2 roky.

Z uvedeného je zrejmé, že v tejto súvislosti zákon neporušil ani Okresný súd Bratislava I (rozsudok z 10. 7. 2002 sp. zn. 1 T 82/01) ani Krajský súd v Bratislave (rozsudok zo 6. 2. 2003 sp. zn. 3 To 207/02).

Z týchto dôvodov podnet ako neodôvodnený odkladám.“

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal spisový materiál okresného súdu sp. zn. Pp 73/99 vo veci podmiennečného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu právoplatným rozsudkom Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietol porušenie svojich základných práv a slobôd zo strany Okresného súdu Trnava, v obvode ktorého vykonával trest uložený právoplatným rozsudkom Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 8/95 z 23. augusta 1995, ako aj zo strany generálnej prokuratúry z dôvodu, že podľa jeho názoru mu mal byť uvedený trest na základe ustanovenia čl. III bodu 3 zákona č. 183/1999 Z. z. pomerne skrátený.

Podľa čl. III bod 3 prvej a druhej vety zákona č. 183/1999 Z. z. trest odňatia slobody uložený pred 1. septembrom 1999 za trestný čin, ktorý sa bude po 1. septembri 1999 posudzovať ako miernejšie trestný, súd pomerne skráti; pritom prihliadne na vzájomný pomer trestnej sadzby ustanovenej na pôvodný trestný čin a sadzby ustanovenej na miernejšie trestný čin. Podľa rovnakých zásad postupuje, ak za taký čin a zbiehajúci sa iný trestný čin bol uložený úhrnný alebo súhrnný trest.

Podľa § 315 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnutia súvisiace s výkonom trestov a ochranných opatrení robí, ak nie je ďalej ustanovené niečo iné, súd, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Podľa § 320 ods. 2 Trestného poriadku u osôb, ktoré sú vo výkone trestu odňatia slobody, robí rozhodnutie súvisiace s výkonom tohto trestu súd, v obvode ktorého sa trest odňatia slobody vykonáva.

Z obsahu sťažovateľovej sťažnosti, z listín vzťahujúcich sa na predmetnú vec, ktoré k sťažnosti pripojil, ani z obsahu spisového materiálu okresného súdu, v ktorého obvode sťažovateľ uvedený trest odňatia slobody vykonával, sp. zn. Pp 73/99 nevyplýva, že by sa sťažovateľ ochrany svojich práv, ktorých porušenie pred ústavným súdom namieta, dovoľával pred všeobecnými súdmi, t. j. pred súdom, v obvode ktorého trest odňatia slobody vykonáva, resp. pred súdom, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti poskytuje ústavnú ochranu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovaním o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb len za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu dôkaz, že ohľadne nastoleného ústavného problému sa domáhal ochrany svojich práv pred všeobecnými súdmi. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, pričom sa už bližšie nezaoberal žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pretože rozhodovanie o nej sa stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2004